

[Arne Melchior]

Ved den tilsvarende debat for et år siden var mit partis ordfører, fru Mimi Jakobsen, i den situation at kunne takke statsministeren, der dengang havde afgivet redegørelsen, for indholdet i hans redegørelse. Jeg er i dag i en tilsvarende situation og kan rette en tak til ministeren for den redegørelse, vi fik i tirsdags. De synspunkter, den giver udtryk for, svarer stort set til, hvad man også i CD fornemmer omkring dette vigtige problem.

Noget skuffende er det vel nok, at der, som ministeren jo selv har påpeget, ikke er sket noget af betydning, siden debatten fandt sted for et år siden. Særlig i betragtning af, at statsministeren for et år siden bebudede en række forandringer, som ganske vist ikke kunne ventes inden jul – i fjor altså – men nu er der gået et fuldt år. Jeg ved, det er svært, jeg ved, det er et mangesidet problem. Det skal ikke være nogen hård kritik, det skal bare være en understregning, skal vi sige en opfølgning, en opbakning af, at det, der skal ske, fremskyndes.

Da jeg stort set kan tilslutte mig synspunkterne i justitsministerens redegørelse, og da vi jo ved behandlingen af de kommende lovforslag her i dag får lejlighed til at tage stilling til en række enkeltproblemer, skal jeg i mit indlæg holde mig til en række holdningsmæssige betragtninger.

Intet samfund kan leve af indavl. Det er klart, at jo mindre en nation, jo mindre en gruppe af mennesker er, desto mere gælder det, at man har brug for podninger, at man har brug for inspiration, at man har brug for fornyelse. Hvor skal den komme andetstedsfra end udefra? Vi har da også i Danmark et væld af slægtsnavne, der vidner om, at vi har modtaget sådan fornyelse, at vi har søgt den, og at vi har modtaget den med glæde og ofte med åbne arme. Jeg nævner i flæng en række slægtsnavne, som bevidner dette: la Cour, Lefèvre, de Muckadell, von Freiesleben, Hertz, Goldschmidt, Levin, Nathanson, Tri-er, Hamburger, Warburg, Henriques, Wechselmann, Foighel, Schlüter, Demnitz – og så har jeg slet ikke været tilbage i historien og har hverken nævnt Bournonville eller Kuh-lau, men altså: enten vi læser i historiebøgerne eller i dagens Blå Bog, har vi masser af navne, der bevidner, at meget betydelige dele af vor politiske kultur, vor sociale kultur og vort øvrige adfærdsmønster, når det har været godt, og når det har været bedst, har su-

get til sig af inspirationer udefra, lige så vel som mange af de ypperste af vore egne – dem, vi i dag lidt floskelagtigt vil kunne betegne som de store danskere, dem, der er stillet statuer af på torve og pladser i dette land – har været udenlands i meget store dele af deres liv for at hente inspiration og fornyelse dér.

For øvrigt kunne jeg også nævne navne som Alexandrine, Ingrid og Henrik og også herom sige, at det er udefra kommende impulser, der er blevet podet på slægtstræet her, og som vi vist godt kan være enige om ene har være godartede, nødvendige fornyelser for det danske samfund.

At min egen slægts, Melchior, stamtavle blev udgivet, før jeg blev født, nemlig i 1922, og at det af den fremgår, at jeg er 7. generations dansker og mine børnebørn altså er 9. generations danskere, det nævner jeg uden at føle fortjeneste derved, for jeg har jo ikke selv gjort noget for at komme i denne heldige situation. Jeg kan føle nogen stolthed – ydmyg stolthed – derved, og i hvert fald føler jeg lykke og taknemlighed og tilfredshed ved, at det er blevet mig forundt at være en 7. generations dansker. Det er klart, at når man er så langt henne i rækken, er det begrænset, hvor megen fornyelse og inspiration man stadig væk har i rygsækken at kunne bringe med sig. Men det er da en kendsgerning, at der er en forøget mulighed, ja, sandsynlighed, for, at indvandrere i alle lande – danskere, der er vandret til andre lande, og udlændinge, der er vandret til os – kan bidrage til deres nye samfunds udvikling rent statistisk måleligt i højere grad end gennemsnittet af den fastboende befolkning, eftersom de jo bringer erfaringer, erindringer, praksis og traditioner med sig som et supplement til den kultur og den civilisation, der findes på det sted, de nu er kommet til. Derfor er det naturligt, at langt de fleste lande og bestemt dette land, når man skal måle og veje, trække plusserne og minusserne fra hinanden, kommer til at acceptere, at indvandrerne generaliserende sagt er en endog meget betydelig fordel for det samfund, hvor disse nye mennesker har slået sig ned. Hvis dette er rigtigt bedømt, er det altså et dementi af de beskyldninger, der går imod indvandrerfamilier eller -personer for især at gøre sig skyldige i misbrug, især at gøre sig skyldige i kriminalitet. Justitsministeren har jo også i sin